

32 ונוסף על כך שעבודתו בתומ"צ צריכה להיות
33 באופן ד"שלהבת עולה מאלי", כך צריך להיות גם
34 בנוגע לעבודתו בעניני הרשות (כל מעשיך יהיו
35 לשם שמים וכל דרכיך דעה²⁸) – שמציאותו בכל
36 המעת-לעת (לא רק בזמן התורה והתפלה וקיום
37 המצוות) חדורה כל-כך ב"שויתי ה' לנגדי תמיד"⁵⁴,
38 שב"כל מעשיך" ו"כל דרכיך", בכל הענינים שהוא
39 עושה – גם כאשר הוא אוכל וישן ומתעסק עם
40 עסקיו בעניני העולם – הרי הוא "שלהבת עולה
41 מאלי", מעצמו מתנהג הוא בכל הענינים "לשם
42 שמים" ו"דעהו".

43 וכך צריך להיות גם בנוגע לעבודתו עם
44 אחרים⁵⁵: השפעה אמיתית ומושלמת על הזולת,
45 היא דוקא כאשר הוא נעשה "שלהבת עולה מאלי"
46 – שגם כאשר המשפיע והרב הולך, נשאר הוא
47 מעצמו נר מאיר ב"נר מצוה ותורה אור" ובדברי
48 הרשות (לא רק במעשה אלא גם במחשבה ודיבור),
49 כיון שזוהי מציאותו, טבעו ורגילותו, באופן שיכול
50 "לעמוד על רגליו", ולא יצטרך לרב ומחנך שלו –
51 "שלהבת עולה מאלי".

52 ה. ויש לומר יתירה מזה: העבודה ד"מאלי"
53 גופא יכולה להיות בשני אופנים:

54 (א) אע"פ שמצד עצמו גופו הגשמי של יהודי
55 אינו מאיר לכתחילה ב"נר מצוה ותורה אור" ו"כל
56 מעשיך לשם שמים" כו', מעבדים את הגוף
57 ומרגילים אותו באופן שהרגל נעשה טבע שני⁵⁰,
58 ועד טבע ראשון⁴⁹, שיקיים תומ"צ "מאלי". אבל
59 זה כדבר נוסף על מציאותו – כיון שהוא (גופו
60 הגשמי) מצד-עצמו לא הי' שייך לעבודה זו,
61 והראי' שצריכים להרגיל אותו בזה, אלא שע"י
62 "הרגל נעשה טבע" [נוסף לזה הרי טבע עצמו
63 קשור עם מדידה והגבלה, ע"פ הגבלת הטבע שלו].

64 (ב) עי"ז שמגלים איך שמציאותו של יהודי –
65 גם גופו הגשמי – קשורה עם הקב"ה, ובלשון
66 הירודע⁵⁶: המציאות האמיתית של יש הנברא היא

1 ("מאלי"), עד שאדרבה – הוא נעשה מחדש
2 ומשפיע בתורה, באופן ד"שלהבת עולה מאלי".

3 [ובכללות יותר – החידוש דמתן תורה: אע"פ
4 שהתורה ניתנה ע"י הקב"ה לבנ"י ובכחו של הקב"ה
5 יכולים בנ"י ללמוד תורה (בדוגמת מה
6 ש"בהעלותך את הנרות" הוא דוקא בכח המדליק),
7 הרי היא ניתנה באופן ש"לא בשמים היא"⁴³,
8 נמסרה דוקא לבנ"י נשמות בגופים, ודוקא לב"ד
9 שלמטה ניתן הכח לפסוק הלכה⁴⁴, עד שהקב"ה
10 בעצמו כביכול וב"ד שלמעלה באים לשמוע איך
11 הוא הפס"ד למטה⁴⁵, וקוב"ה "קא חייך ואמר
12 נצחוני בני נצחוני"⁴⁶ – כיון שהתורה (שבמנורה)
13 למטה נעשית באופן ד"שלהבת עולה מאלי"].

14 ועד"ז בלימוד בעצמו: הוא לומר ענין בתורה
15 ריבוי פעמים – כבימיהם "שונה פרקו מאה
16 פעמים"⁴⁷, כפי שהיתה הרגילות בימיהם (בזמן
17 הש"ס)⁴⁸ – עד שהענין נחזק בזכרונו, באופן שאין
18 הוא צריך ללמוד זאת פעם נוספת, אלא "מאלי" –
19 ה"ז נזכר בשכלו וזכרונו;

20 [ואעפ"כ צריך הוא ללמוד פעם נוספת (מאה
21 פעמים ואחד⁴⁷) – לא משום שחסר ב"מאלי"
22 (דאדרבה: ה"מאלי" אצלו הוא בשלימות, הרגל
23 נעשה טבע⁴⁹ שני⁵⁰), אלא בכדי לשנות ולהוסיף
24 על רגילותו⁴⁸] – (שאו הוא נקרא⁵¹ "עובד
25 אלקים").

26 ועד"ז גם ב"נר מצוה", קיום המצוות: שלימות
27 העבודה היא כאשר הוא מרגיל את גופו הגשמי
28 לקיים מצוות, באופן ד"מאלי" – ע"ד "כי מטא
29 למודים מנפש"י כרע"⁵² [ובו בזמן אין זה באופן
30 ד"מצוות אנשים מלומדה"⁵³, אלא באופן ד"מעלין
31 בקודש"⁵⁵ (בהידור מצוות וכיו"ב)].

(43) נציבים ל, יב.

(44) ב"מ נט, ב. שמו"ר פט"ו, ב. שבת פט, א. וראה ב"מ פ"ו,
א: מאן נוכח רבה בר נחמני (וראה כס"מ להרמב"ם הל' טומאת
צרעת ספ"ב).

(45) שמו"ר שם. דב"ר פ"ב, יד.

(46) ב"מ שבהערה 46.

(47) חגיגה ט, ב.

(48) תניא פט"ו (כא, א).

(49) תניא פמ"ד (סג, ב).

(50) תניא פט"ו שם. שם ספ"ד. שבילי אמונה נתיב ד שער
ב. שו"ת הרמ"ע מפאנו סל"ו.

(51) מלאכי ג, יח. חגיגה שם.

(52) תוד"ה עיון – שבת קיח, ב, מירושלמי ברכות פ"ב סה"ד.

(53) ישע"י כט, יג. ובתניא פל"ט (נג, ב): פי' מחמת הרגל

שהורגל כו'. וראה תו"א ר"פ וראא (נה, ב). המשך תרס"ו ע' שיד
ואילך. סה"מ קונטרסים ח"ב שטז, ב.

(54) תהלים טז, ח. וראה שו"ע או"ח רס"א. שו"ע אדה"ז שם
ס"ו.

(55) בהבא להלן, ראה גם שיחת ש"פ בהעלותך תשמ"ט
(סה"ש ח"ב ע' 525 ואילך). ועוד.

(56) ראה ביאוה"ו לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. – וכדמשמע שם,